

[Sigsgaard.]

Hvordan bliver det så efter den vældige udligning, der nu skal gennemføres? Den vil betyde efter ministeriets egne beregninger, at Frederiksberg kommer op på 10,8 pct. i stedet for 10,5 pct. Den dyreste amtskommune bliver nu Ribe med 19,3 pct. Forskellen bliver altså 79 pct. Mens den dyreste amtskommune før var 85 pct. dyrere end Frederiksberg, så bliver den efter reformen 79 pct. dyrere. Det er næsten ikke til at se det, hvis man ikke lige ved det, at der overhovedet sker nogen udligning. Mange vil vel spekulere på, om det virkelig er uretfærdigheden værd at lave så meget postyr for så lidt.

Og så er tabellen endda nådig over for uretfærdighederne i vort skattesystem, for den sammenligner kun amtskommunerne. Mellem primærkommunerne er forskellene endnu større. Man kan roligt sige, at der findes kommuner, hvor skattetrykket er mere end det dobbelte af, hvad det er i de billige kommuner.

Nå, ja, kan man så sige, men så får borgerne i de dyre kommuner vel også bedre ydelser. Det er imidlertid langt fra altid tilfældet. Det er endda tit sådan, at netop de dyre kommuner — altså de fattige kommuner — giver borgerne en ringere service end de billige, rige kommuner. Og helt tosset bliver det, når man husker på, at det er de jævnt og dårligt stillede befolkningsgrupper, der bor i de fattige og dyre kommuner — derfor er kommunerne fattige — mens de velstillede bor i de rige kommuner, hvor de slipper billigt i skat. De rige kommuner er dyrere at komme til at bo i, men billige at bo i. De konservative kommunalbestyrelser sørger for, at jorden i deres kommuner fortrinsvis bliver brugt til dyre villagrunde, så man er sikker på, at tilflytterne er velstillede folk. Jævnt og dårligt stillede skatteydere er henvist, stort set, til de dyre og fattige kommuner, og derfor bliver de rige kommuner stadig rigere, og forskellen mellem de rige og de fattige kommuner bliver større og større.

Når folk overhovedet finder sig i sådanne forhold, så skyldes det kun, at demokratiet fungerer skidt, at det er lykkedes at bilde folk ind, at de ingenting har at skulle have sagt, at det skal politikerne på Christiansborg nok ordne for dem osv., osv. Men det ordner politikerne ikke, for så havde det jo

været ordnet for længst. Selv om de rige kommuner er i mindretal her i landet, så er deres fortalere her i folketinget i flertal, og derfor bliver der ikke rørt ved den kommune, der har landets største antal af millionærer og samtidig en af de laveste skatteprocenter, nemlig Gentofte. Derfor går tinget uden om problemerne i hovedstadsområdet som katten om grøden og har gjort det snart i menneskealdre. Man vover ikke at røre ved velhaverkommunernes privilegier eller har ikke hidtil vovet det.

Udadtil foregiver man at tro, at hovedstadskommunerne selv kan klare deres problemer, at de rige kommuner frivilligt vil gå ind for en udligning. Selvfølgelig vil det aldrig ske. Tværtimod vil forskellene vokse. En hovedstadsordning, der medfører blot en vis udligning, vil efter min opfattelse aldrig blive gennemført uden et vist mål af tvang. I den forbindelse er det ganske lærerigt at se på, hvordan sammenlægningerne har fundet sted omkring de af vore købstæder, der har forstadsproblemer i denne forstand, altså forstadskommuner, der er rige og kører med lave skatteprocenter. Det er ikke gået frivilligt nogen steder.

Det er muligt, at repræsentanter for sekundærkommunerne i hovedstadsområdet om nogen tid vil komme til folketinget og sige, at flertallet blandt dem nu er enige om en hovedstadsordning. Så må man for det første huske, at det vil være en ordning, der opretholder de utålelige forskelle mellem rige og fattige kommuner, og for det andet må man erindre, at købstæderne i hovedstadsområdet har været holdt uden for udvalgsarbejdet, og at udviklingskommunernes synspunkter ikke er kommet særlig stærkt frem i udvalgsarbejdet. Primærkommunerne har i det hele taget ikke haft nogen indflydelse, og udvalget er derfor på ingen måde repræsentativt for området.

Men tilbage til regeringens lovforslag. Jeg sagde før, at det, at man helt lader udligningen mellem kommunerne ligge, betyder, at den udvikling frit kan fortsætte, der gør forskellen mellem de rige kommuner og de andre større og større, og jeg vil gerne pege på et par enkeltforhold i den forbindelse.

Der er i forslaget en tendens til, at de unge kommuner — altså dem med mange børn og mange unge — rammes særlig hårdt, og de har ellers støtte behov. De har